

Reformačné listy 32/2017

H.E.L.P. - Hnutie evanjelických laických pracovníkov, občianske združenie

OBSAH:

- * JE ČAS SA NADÝCHNUŤ ...
- * PREKONAŤ STRACH
- * PRIJMI, OTČE NÁŠ, ...
- * ADVENT PRE TEBA
- * ROZHOVOR S PREDSEDOM HELP
- * REFORMAČNÉ OKIENKO
- * POĎ ZA MNOU, ALEBO ...
- * ŤAH NA BRÁNU
- * JEDNOTA DUCHA VO ZVÄZKU
POKOJA
- * ŠTEDRÝ DEŇ A VIANOCE
U STARÝCH SLOVANOV
- * ČAS VYSTRIEŤ DUŠU - POÉZIA
- * VIANOČNÁ HYMNA LÁSKY
- * MODLITEBNÁ REŤAZ
- * VÍZIA ROZVOJA PRE ROK 2018
- * NEHOSPODÁRNE NAKLADANIE
S MAJETKOM ECAV

„ANJEL POVEDAL PASTIEROM:
NEBOJTE SA, VEĎ ZVESTUJEM VÁM
VELKÚ RADOSŤ, KTORÁ BUDE
VŠETKÉMU ĽUDU, LEBO NARODIL SA
VÁM DNES V MESTE DÁVIDOVOM
SPASITEĽ, KTORÝ JE KRISTUS PÁN. ...
A HNEĎ S ANJELOM SA ZJAVILO
MNOŽSTVO RYTIERSTVA NEBESKÉHO,
KTORÍ CHVÁLILI BOHA A VOLALI:
SLÁVA NA VÝSOSTIACH BOHU A NA
ZEMI POKOJ ĽUĎOM DOBREJ VÔLE!“
Evanjelium podľa Lukáša 2, 10.11.13.14

Je čas sa nadýchnuť...

Milí naši čitatelia, priaznivci, podporovatelia, s vďakou voči Pánu Bohu a pokorou posielame ku vám 32. číslo Reformačných listov. Už trištvrte roka sa vám prihovárime na našich stránkach s nádejou, že vás naše texty zaujmú, oslovia. Ďakujeme vám za všetky pozitívne ohlasy, ako aj za kritiku. Vážime si váš čas, ktorý ste investovali do riadkov, ktoré ste nám zaslali.

Sú Vianoce. Čas, kedy svet na chvíľu stíchnie. Čas, kedy bude zem plná modlitieb. Čas, kedy sa stretne s tými, ktorých sme dlho nevideli. A to nielen v kostoloch, ale aj doma, v rodine. Čas, kedy budeme k sebe milší, prívetivejší, ľudskejší. Aj v cirkvi. Vianoce sú obdobím, kedy si pripomíname

narodenie Pána Ježiša Krista a usilujeme sa o to, aby zvesť o Jeho narodení znela intenzívnejšie. Nielen nám, ale aj svetu. **Snažíme sa o to, aby kresťanská láska mala reálne farby, reálne kontúry a reálny obsah.** Možno o čosi viac si potrebujeme aj my sami ozrejmiť, čomu vlastne veríme a ako to v našich dušiach vyzerá. Bilancujeme. Rekapitulujeme rok, ale aj svoj život. Napriek všetkému vianočnému lesku, nákupom, darčekom, sviatočným jedlám, kdesi v hĺbke srdca vieme, že chceme a potrebujeme viac. Potrebujeme viac Boha, potrebujeme viac Krista. A potrebujeme viac aj človeka. A svet zasa potrebuje vidieť, že naša vianočná radosť – je úprimná.

Máme za sebou ťažký rok. Rok osláv, rok rôznych káuz, rok rôznych vyjadrení, rok mediálnych súbojov a vyhlásení. O politike ani nehovoriac ... Sme unavení. Je to prirodzené, ľudské. Potrebujeme vystrieť dušu, upokojiť sa. A opäť sa nadýchnuť. Pozrieť sa znova na nebo a do neba a načerpať silu. Čaká nás rok, ktorý bude v mnohom výnimočný. Pripomenieme si 70 rokov od nástupu komunistického totalitného režimu a 50 rokov od Pražskej jari a vpádu spojeneckých vojsk na naše územie. Možno si poviete, je to história, nás sa to už netýka. Ale týka. Hoci žijeme v slobode, stále kráčame v akýchsi divných stopách zotročujúcej minulosti, ktorá sa týka nielen spoločnosti, ale aj cirkvi. Vláčime za sebou tie balvany totality vo formách správania, uvažovania, nazerania na svet. I konania... A čakajú nás voľby na pôde našej cirkvi. Nevieme, ako dopadnú a kto bude nakoniec víťazom. Dôležité je, aby sme sa na tomto procese mohli podieľať slobodne a podľa slušných pravidiel hry.

Modlime sa za to, aby rok 2018 bol pre nás všetkých oslobodením od tiaží minulosti, či už v spoločnosti, v cirkvi, alebo v našich vlastných životoch. A modlime sa za to, aby sme dokázali obnoviť spojenie s Pánom Bohom, našim Tvorcom a Pánom Ježišom Kristom, našim Spasiteľom. Nech nás teda vedie Duch Svätý v Jeho múdrosti k zrelosti a radosť! Požehnané sviatky priatelia!

Tichá noc

*Jedna noc v roku
Len jedna noc v roku
Je tichá
Posvätná
Magická
Noc, v ktorej sa rodí
Svetlo
A nádej
A viera
A dieťa
A kúsok večnosti.*

Eva Bachletová

PREKONAŤ STRACH

„Neboj sa, lebo si našla milosť u Boha. Ajhľa počneš a porodíš Syna a dáš Mu meno Ježiš.“

Evanjelium podľa Lukáša 1, 31

*Strach nikdy nevyšiel na kopec
Strach nikdy nezaplatal účet
Strach nikdy nevysušil slzu
Strach nikdy neutíšil bolesť*

Syn, ktorý navštívil Grécko mi vypravoval príhodu zo svojej dovolenky. Osem hodín nám trvala cesta loďou cez rozbúrené more na ostrov Mikonos. Keď sme celý bledí vystúpili z lode, nemohli sme prehliadnúť zaujímavý obraz. Všade, kde sme sa pozreli, sme videli na povrázku akési perly či kamienky, ktorým hovorili "perly strachu". Starí či mladí nervózne šúchali prstami tieto perly strachu. Videli sme hlavne mužov na pobreží, v meste, na trhu šúchať perly strachu. Ostrov Mikonos je nádherný a my sme nevedeli pochopiť, čoho, sa títo muži báli.

A potom sa stala zaujímavá vec. Chceli sme si domov odniesť suveníry, akúsi spomienku na ostrov a bolo nám jasné, že najvhodnejším darčekom by boli perly strachu. Čím viac sme o darčeku uvažovali, tým sa nám to zdalo čudnejšie. Aké perly si máme vybrať? Boli rôznej farby, veľkosti, tvaru. Povrázky boli tiež rôznej dĺžky a keď nimi krútili nad hlavou, vydávali aj rôzne zvuky. Mali sme z toho veľkú dilemu. A keď sme si túto príhodu zobrali k srdcu, začali sme sa strachovať o ľudí, ktorým chceme priniesť tento darček. Predsa také čudo tu v Kanade nemáme.

Prirodzene, mnohí z nás dnes prežívajú strach, ktorý nás okráda o radosť, ktorý nás okráda o spánok, o energiu a vitalitu a privoláva rôzne choroby. Nemusím ich menovať, sú pre nás všetkých až priveľmi známe. Len si zapnite rádio, alebo televíziu a dozviete sa v reklamách o liekoch,

ktoré sa predávajú na milióny každý deň. Pretože žijeme v ustarostenosti o zajtrajší deň, túžime po dňoch plných očakávania, radosti, budúci týždeň, budúci rok, či teraz. Sme plní úzkosti, ustarostenosti, strachu, pretože nevieme, kam sa náš život uberá, nevieme, čo nás čaká zajtra, ako si môžeme byť istí dnešným dňom? Podarí sa mi vyriešiť môj problém s financiami? Čo moje zdravie? Polepší sa mi? A čo moje manželstvo, moje deti, moje zamestnanie, nestratím to už zajtra? Čo sa stane, keď spravím toto alebo ono. Ako si môžem byť istý, keď môj partner spraví toto alebo partnerka ono, budeme si bližšie, ale-

bo sa už celkom oddelíme? Poznáte tieto a podobné pocity?

Ako spoločenstvo veriacich, prišli sme počúvať adventné posolstvo, že život nemusí byť len samá ustarostenosť. Prišli sme, aby sme sa posilnili, že nie sme opustení, zabudnutí. Adventný duch upokojuje našu ustarostenosť a strach a nastoľuje istotu, ktorá prichádza v Kristu. Pretože **adventné posolstvo obnovuje našu nádej v Božie zaslúbenie, „nabíja“ naše batérie, obnovuje našu túžbu do života, prebúdzá nás do reality, že prichádzajúce kráľovstvo sa realizuje v našich životoch.** A dôvod pre našu nádej ponúka aj dnešné evanjelium: „neboj sa Mária ... ajhľa, počneš a porodíš Syna a dáš Mu meno Ježiš. Bude veľký, Synom Najvyššieho ... a nebude konca Jeho kráľovstvu“.

To, čo sa stalo na Vianoce narodením Krista, vieme, že Boh je s nami. Vieme, že kráľovstvo Božie, najväčšie kráľovstvo, aké kedy existovalo, sa

priblížilo a o pár dní budeme sviätiť Vianoce, plné radosti a nádeje.

Deväťročný Petrík, urastený s prirodzenou náklonnosťou ku slabým, bol obľúbeným chlapcom medzi spolužiakmi. Rodičia ho nahovorili, aby sa prihlásil do vianočného programu. Petrík chcel byť pastierom. Táto úloha však už bola obsadená, a teda dostal úlohu hostinského. Režisér ho zámerne obsadil do tejto postavy pre jeho zavalitú postavu. Počas skúšok Petríka režírovali, aby bol neúprosný k Jozefovi. Keď sa otvorila opona a Jozef búchal na dvere hostinca, Petrík bol pripravený. Otvoril dvere a rázne sa spýtal: „Čo chcete?“ „Prenocovať“ – vyslovil Jozef prosebne. „Hľadajte inde“ tvrdo odpovedal Petrík a pokračoval „nemáme miesto v hostinci“. „Prosím vás pán hostinský, moja žena Mária čaká dieťa a sme ustatí, potrebujeme si oddýchnuť“. Nastala dlhá pauza. Petrík sa pozrel na Máriu ... a šepkár polohlasno nahadzoval text. „Nemáme, choďte preč!“ Petrík bol ticho. Ustúpil a slzy sa mu valili z očí a povedal: „Nechodte, dám vám moju posteľ!“

Ježiš prišiel na svet, aby nám otvoril dvere do večného života; aby nás pozval podeliť sa so svojím životom v intímnom spoločenstve s Otcom. Prostredníctvom Ježiša nás Boh volá k sebe, do svojho spoločenstva, ktoré je pre nás pripravené od stvorenia sveta, v ktorom je stále jedno miesto voľné, v ktorom je miesto pre Teba.

Stvoriteľ a Pôvodca nášho života chce, aby sme zostali s ním spojení. Je to úžasné, čo našim limitovaným rozumom ani len nemôžeme obsiahnuť. Akokoľvek, Jeho pozvanie nás núti reagovať – reagovať vierou. Chce, aby sme vo viere odpovedali: „Áno, chceme byť s Tebou Pane!“

Boh chce byť s nami, oslobodiť nás od rán a bolesti. Spraviť nás šťastnými a dokonalými. Naplniť naše srdcia láskou. To je podstatou nielen adventného, ale aj vianočného posolstva.

Stará povest' hovorí o tom, ako sa

tri stromy zhovárajú jeden s druhým o svojej budúcnosti. Prvý strom hovorí: „Chcel by som, aby zo mňa spravili jasličky (kolísku), dieťaťko bude ležať vo mne a budem vlastne udržiavateľom života“. Druhý strom povedal: „Rád by som sa plavil oceánom ako loď, viezol cestujúcich a rozvážal potrebné veci po celom svete“. Tretí strom povedal: „Chcem tu zostať stáť, aby som ukazoval ľuďom, že nado mnou v nebi je Boh, ktorý ich miluje“. Na jeseň, drevorubači prišli do lesa a zoťali prvý strom a jeden z nich povedal: „Spravme z neho jasličky!“. Keď zoťali druhý strom, povedali si: „Spravme z neho loď!“ Konečne drevorubači zoťali aj tretí strom a povedali: „Spravme z neho kríž, ktorého jedno rameno ukazuje na nebo, aby nás upozornilo, že hore v nebesiach je Boh, ktorý nás miluje!“

„Neboj sa Mária ... ajhľa, počneš a porodíš syna a dáš Mu meno Ježiš. Bude veľký, Synom Najvyššieho ... a nebude konca Jeho kráľovstvu.“ Nebojte sa! Neboj sa ani kríža v ňom nájdeš silu, v ňom nájdeš nádej, v ňom nájdeš plnosť života. Amen.

Reverend Dušan Tóth, Toronto, Kanada

PRIJMI, OTČE NÁŠ

Miloš Kovačka

Prijmi, Otče náš, ktorý si v nebesiach, našu sviatočnú modlitbu.

Prijmi naše prosby o Tvoj dar najvzácnejší: prosíme o Tvoju milosť, v ktorej sa rodí Božie dieťa, o Tvoju lásku, v ktorej sa združuje Boží ľud, prosíme o nebeský lúč svetla nezastretého pozemskými svármi,

o čisté srdce pripravené prijať Ducha priameho, prosíme o silu zabraňovať zlu a brániť dobro, stavať hrádze proti krivdám.

Vyučuj nás, Otče náš, odvahe otvárať dvere pravde, právu a spravodlivosti.

Daj, aby sme mohli nachádzať studnice milosrdenstva.

Aby sme mohli rásť pri čistých vodách, aby sme dozrievali ako dobré semä pre dobré činy, aby sme mohli obdarovať naše spoločenstvo, národ náš, obce a mestá naše, rodiny naše, drahé deti naše impulzom jedinečným: živým Tvojím slovom.

Kde ono prenikne, tam sa zrodí svetlo, tam neznalí budú obdarení múdrosťou, tam zhynie klam, tam zbledne záviš, tam sa v kajúcej slze roztopí ľadovec, ktorý zmrazil v hriešnych časoch naše srdcia.

Ó, Hospodine, daj nový život rozsievať, daj, aby mohlo opäť dozrievať naše konanie, daj, aby sme mohli vydať úrodu viery,

ktorú si naše deti budú v dobrom pamätať: zbuduj v nás, Otče, svoj chrám, pevný, nezdolný.

ADVENT PRE TEBA ...

Nech je advent pre teba ako dvere môžeš ich otvoriť pre svojich blízkych, môžeš dovoliť Ježišovi, aby vstúpil do tvojho srdca.

Nech je advent pre teba ako svetlo môžeš si viac posvietiť do svojho vnútra, môžeš byť svetlom pre ľudí okolo seba.

Nech je advent pre teba ako okno môžeš ním pustiť čerstvý vzduch do zabehaných vzťahov,

môžeš sa viac zahľadiť na Božie dary – hviezdy, slnko i zamračenú oblohu.

Nech je advent pre teba ako lavička môžeš si nájsť čas a posediť si chvíľu s Bohom, môžeš si prisadnúť k blížnemu a vypočuť ho.

Nech je advent pre teba ako hodiny môžeš sa viac tešiť na skoré stretnutie s Kristom, môžeš venovať svoj čas človeku, ktorý už na to dlho čaká.

Nech je advent pre teba ako kľúče môžeš nimi otvoriť miesta v srdci, ktoré sú už dlho zabuchnuté,

môžeš hľadať riešenia zdanlivo neriešiteľných vecí.

Nech je advent pre teba ako svieca môžeš sa učiť vlastným rozdávaním sa zabúdať na seba, môžeš pri tichu svetla sviecy v modlitbe stretnúť Ježiša.

Nech je advent pre teba ako zvonček môžeš zvoniť radosťou každý deň,

môžeš svojím životom ohlasovať Dobrú zvesť.

Nech je advent pre teba ako kniha môžeš aj pri zlých udalostiach dňa dúfať v dobrý koniec,

môžeš nezodpovedané otázky hľadať v tichu s knihou kníh – Bibliou.

Nech je advent pre teba ako teplá dlaň môžeš ju zopnúť s druhou dlaňou v modlitbe – a pocítiť tak mäkkosť Božích dlaní,

môžeš ju podať svojmu blížnemu, aby pocítil teplo človečenstva.

Zdroj neznámy

Musíme podporiť zmeny a ľudí v cirkvi

Martin Kováč (1972) – narodil sa v Košiciach, po stavebnej priemyslovke vyštudoval vodné hospodárstvo krajiny na STU v Bratislave. Pôsobil vo viacerých odborných oblastiach: rozvoja dobrovoľníctva, kultúrne dedičstvo, tvorba finančných a podporných nástrojov vo verejnom sektore, miestny rozvoj, či výskum v oblasti znižovania povodňových rizík a klímy. V Cirkevnom zbore Bratislava bol presbyterom od roku 2002. Od roku 2012 je riaditeľom Oddelenia Spoločná hospodárska správa, ktorá spravuje spoločné nehnuteľnosti dvoch Cirkevných zborov Bratislava Dúbravka a Legionárska. Je členom celoslovenského výboru Detskej misie. V Bratislavskom senioráte je predsedom Hospodárskeho výboru. Od septembra 2017 je predsedom občianskeho združenia HELP. Je ženatý a s manželkou majú tri deti.

Brata Martina Kováča poznám už dlhé roky, nakoľko je členom Cirkevného zboru ECAV Bratislava Legionárska. Prirodzene som teda registrovala jeho zborové aktivity, pracovné pôsobenie, ale aj jeho nadšenie pre rast a rozvoj nášho cirkevného zboru. Pred pár rokmi ma oslovil so žiadosťou podpísať list generálnemu biskupovi ECAV Milošovi Klátikovi vo veci podpory nášho predsedajúceho farára Martina Šefranku. Samozrejme, list som podpísala. V novembri 2016 ma brat Martin Kováč telefonicky oslovil s myšlienkami reštrukturalizácie cirkvi a potreby zmien v našej cirkvi. V tom čase som nemala konkrétny návrh, ako veci pomôcť, len som si bola vedomá, že toto bude ťažký oriešok. No a na jar tohto roku ma oslovil opäť a prizval ma k spolupráci na Reformačných listoch. Vedela som, že vznikla Charta na ochranu hodnôt reformácie a obnovu ECAV na Slovensku a s jej znením som súhlasila. Brat Martin Kováč mi pri ďalších stretnutiach vedel detailne priblížiť prečo charta sleduje obnovu cirkvi, prečo je dôležité decentralizovať moc v cirkvi a posilniť dištrikty, senioráty a cirkevné zbory. Ako sme začali spolupracovať na Reformačných listoch, uvedomovala som si, že brat Martin Kováč dokáže ťaživé problémy v cirkvi pomenovať jasne, zreteľne, bez emócií s jasnou víziou. A čo je dôležité, uvedomuje si, že pri práci na projektoch je dôležitá tímová spolupráca a vytrvalosť. Nedávno sa uskutočnilo valné zhromaždenie občianskeho združenia Evanjelickej jednoty, ktoré doteraz zastrešovalo Reformačné listy a tiež prijalo nový názov i stanov. Predsedom OZ Hnutia evanjelických laických pracovníkov (skratka HELP) sa stal práve brat Martin Kováč, a preto sme ho požiadali o rozhovor.

Brat Kováč, prečo došlo k zmene názvu občianskeho združenia a prečo práve názov Hnutie evanjelických laických pracovníkov?

Zmena názvu sledovala dva ciele: prvý cieľ – priblížiť sa stovkám, ba tisíc-kam laických pracovníkov v cirkvi, najmä na úrovni cirkevných zborov, pretože rozhodujúcou mierou zabezpečujú chod cirkevných zborov. Druhý cieľ – vytvoriť tak aj platformu, ktorá bude mať časom aj zodpovedajúce zastúpenie členov v jednotlivých seniorátoch. Združenie by tak mohlo zastupovať laických pracovníkov, byť ich hlasom a prispievať k vyváženému fungovaniu cirkvi. Paralela so ZED a spolupráca sú prirodzené, môžu sa postupne rozvinúť. Zmenou názvu sme vyriešili aj ten problém, že si nás už nemôžu zamieňať so SEJ, o.z.. Skratka názvu občianskeho združenia HELP výstižne vystihuje podstatu toho, čo je potrebné poskytnúť cirkvi pri jej obnove a jej pracovníkom, a to je pomoc. Čo je forma služby druhým.

Vieme o vás, že ste jedným z autorov Charty na ochranu hodnôt reformácie a obnovu ECAV na Slovensku. Ako sa zrodil text charty a kto patril k prvým signatárom textu?

Charta vznikala dlhšie. Prvé úvahy vznikli možno už pred rokom či dvoma. Hlavnou myšlienkou bolo popísať stav, v ktorej sa ECAV na Slovensku nachádzala, v roku pripomenutia si 500. výročia začiatku reformácie, ale zároveň formulovať víziu jej rozvoja a obnovy. Stav, v ktorom sa cirkev nachádza je neuspokojivý, frustrujúci a zároveň zarážajúci. Súčasný vedenie cirkvi sa rozhodlo pre smerovanie, ktoré je opakom obnovy cirkvi, neponúka budúcnosť, navyše je málo transparentné a neudržateľné. Zahľadanie sa do seba, upevnenie si vlastnej pozície „vládcu“ a prenasledovanie druhých je v protiklade s tým, ako by mal služobník cirkvi vyzeráť. Preto vznikla Charta 2017, ako komplexný dokument, ktorá podobne ako Lutherových 95 téz proti odpustkom pomenovala problémy súčasnej cirkvi a jej prejavy. Načrtla súčasne aj riešenia, víziu obnovy a rozvoja ECAV na Slovensku. Na formulácii samotného textu Charty 2017 sa svojimi pripomienkami a spresneniami intenzívne podieľalo viac ako 30 členov cirkvi, z viacerých cirkevných zborov a seniorátov. Tak farárov, ako aj laikov. Úvodnú skupinu signatárov tvorilo zhruba 40 osobností.

Charta 2017 je prístupná na webovej stránke a doteraz ju podpísalo cca 700 veriacich. Aké boli prvé reakcie? A čo ďalej s podpismi a chartou?

Chartu 2017 následne, najmä v priebehu prvých 6 mesiacov, podporilo svojim podpisom zhruba 320 osôb prostredníctvom internetu a zhruba 340 osôb, najmä členov cirkevných zborov ECAV na Slovensku z rôznych seniorátov. Patrí im poďakovanie za prejavenie odvahy a tiež ochoty vyjadriť svoj názor v čase, kedy je vzájomná dôvera v cirkvi na minime. Ab-

sentuje priamosť vo vzťahoch a transparentnosť procesov správy cirkvi na najvyššej úrovni. Ale práve o tom je Charta 2017, jej cieľom je obnova ECAV na Slovensku a zachovanie reformačného charakteru cirkvi a odkazu reformácie.

Reformačné listy vznikli podobne ako charta v marci 2017. S akým zámerom ste začali pripravovať a vydávať Reformačné listy? A prečo práve s týmto názvom?

Áno, oboje vznikalo v rovnakom čase. Reformačné listy vznikali súčasne s Chartou 2017, teda v čase kedy tak týždenník EPST, ako aj mesačník Cirkevné listy boli, a stále sú, pod úplnou kontrolou súčasného vedenia cirkvi. Táto kontrola spôsobuje, že sa stratil pluralitný charakter týchto médií. Stali sa mocenským nástrojom na presadzovanie vlastnej politiky, politiky a názorov vedenia ECAV na Slovensku, ešte presnejšie povedané Predsedníctva ECAV na Slovensku. Reformačné listy preto vyvažujú spravodajstvo, ponúkajú fakty a názory, ktoré týždenník EPST prehliada. Názov Reformačné listy je výstižný, rovnako aj v kontexte reformácie.

Reformačné listy možno doposiaľ chápať ako vnútrocirkevné elektronické médium, ktoré sa snaží reflektovať problémy v cirkvi. Zatiaľ vyšlo viac ako 31 čísiel, ako ich hodnotíte?

Vznik Reformačných listov bol počin odvahy, aj taký malý zázrak. Vďaka patrí všetkým prispievateľom. Každé jedno číslo je taký malý kameňok, ktorý dopĺňa informačnú mozaiku o stave našej cirkvi, o jej problémoch, ale aj aktivitách v rôznych oblastiach. Som toho názoru, že Reformačné listy prispeli k zvýšeniu povedomia o aktuálnom stave cirkvi a možnostiach jej obnovy. Je samozrejme čo vylepšovať. Z veľkej časti je to dobrovoľnícky projekt, ale snažíme sa ho postupne obohacovať o profesionálne prvky.

Reformačné listy sú zasielané elektronickou poštou na mailové adresy záujemcov. Zverejňujú sa však aj na internete. Máte predstavu o dosahu tohto média?

Reformačné listy sú zasielané na viac ako 800 emailových adries, viaceré cirkevné zbory ich zverejňujú na svojich internetových stránkach alebo priamo tlačia. Na internete si ich čítajú stovky ľudí. Náš odhad je, že každé číslo si prečíta viac ako 1 500 až 2000 čitateľov.

Pomaly sa končí rok osláv 500. výročia reformácie. Reformačné listy tiež kladú otázku, ako ďalej v ECAV po dození osláv. Ako teda ďalej?

Rok 2018 bude významný, pretože môže priniesť zmenu. Môže, ale aj nemusí. Preto je potrebné byť osobitne obozretný pri výbere a voľbe kandidátov do funkcií na úrovni seniorátov, dištriktov, aj na celocirkevnej úrovni. Ide tu pritom tak o kandidátov z radov farárov, ordinovaných, ako aj z radov laických pracovníkov, neordinovaných. Potrebné je podporiť kandidátov, ktorí chcú slúžiť druhým, ktorí milujú cirkev srdcom, ktorí sú láskaví a túžia po obnove vzťahov, zlepšení vzájomnej dôvery a transparentnej správe ECAV na Slovensku. Je to presný protiklad prenasledovania druhých, názorových oponentov, netransparentného konania osobitného senátu generálneho súdu, mediálneho zneužívania týždenníka EPST, ako aj mnoho ďalších prejavov a túžby po moci, jednotlivca, ktoré zažívame dnes.

Reformačné listy sú teda médium, ktoré prináša nielen informácie, rozhovory, komentáre, duchovné úvahy, modlitby, oznamy. Akú máte predstavu o ďalšom profilovaní Reformačných listov?

Reformačné listy sa budú čiastočne profesionalizovať, postupne sa bude vylepšovať členenie každého čísla – rubriky. Budeme pritom spolupracovať

s internetovým portálom Reformačných listov, ktorý pripravujeme v budúcom roku. Dôležité bude rozširovanie siete prispievateľov, postupné vytváranie siete regionálnych resp. seniorátnych spravodajcov. Ďakujeme všetkým bratom a sestrám, ale aj niekoľkým organizáciám, ktoré činnosť a vydávanie Reformačných listov podporili aj finančne. Ďakujem aj za modlitby a tiež dobrovoľné tlačenie a šírenie Reformačných listov v rámci cirkevných zborov. Je to forma osvety, ale aj spolupráce. Privítame na zverejnenie každú zaujímavú a užitočnú informáciu a činnosti jednotlivých cirkevných zborov, ich aktívnych pracovníkov, členov, aby sme sa mohli lepšie prostredníctvom RL spoznávať a vymieňať si skúsenosti.

Vráťme sa však k občianskemu združeniu Hnutie evanjelických laických pracovníkov. Čo je teda cieľom tohto združenia?

Združenie má široko definované ciele zamerané na podporu obnovy a rozvoja ECAV na Slovensku. Je to teda opak toho, aby sme trpeli a len akceptovali stagnáciu, pokles počtu členov cirkvi ako aj obyvateľov, ktorí sa hlásia k ECAV na Slovensku. Potrebné je byť oporou mladej generácii, podporovať ju, rovnako podporovať medzigeneračnú spoluprácu rodín, seniorov a aktívnych pracovníkov a členov cirkevných zborov na všetkých úrovniach. Aktívna, otvorená a tímová spolupráca, je poistkou proti autoritárskym praktikám v riadení. Poslaním združenia je preto podporovať komplexný rozvoj ECAV, uplatnenie jej členov a laických pracovníkov na všetkých úrovniach jej správy s dôrazom na rozvoj misijnej a sociálnej práce, ekonomickej spolupráce a duchovný rast členov ECAV vo všetkých regiónoch Slovenska. Hľadáme členov vo všetkých regiónoch Slovenska, v každom senioráte a cirkevnom zbore. Môžeme si vzájomne pomôcť v našom spoločnom zápa-

se za obnovu cirkvi a rozvoj našich cirkevných zborov.

Vieme, že H.E.L.P. načrtlo viacero projektov, ktoré by chcelo rozvíjať? O čo konkrétne ide?

O každom z piatich projektov, ktoré dávame do pozornosti by sa dalo dlho hovoriť a písať. Je to aj preto, lebo sú skutočne potrebné a významné. Či už ide o vydávanie Reformačných listov; zostavenie legislatívneho návrhu na decentralizáciu ECAV na Slovensku; zostavenie Správy o stave ECAV na Slovensku (tzv. Bielej knihy); vytvorenie Ústavu pamäti ECAV na Slovensku; alebo podpora obnovy, ochrany a prezentácie kultúrneho dedičstva ECAV na Slovensku. Každému z týchto projektov sa budeme postupne a priebežne venovať na stránkach Reformačných listov.

Vieme, že ste sa podieľali na návrhu zjednodušenia štruktúry cirkvi. Je to skutočne také zložité, nepreceňuje sa táto problematika?

To, aká je štruktúra organizácie, vytvára jej rozhodovacie procesy, ale aj charakter. Po 20 rokoch činnosti sa komisia pre zjednodušenie štruktúry dostala na začiatok svojho zadania. Preto je potrebné, aby túto vec riešilo až nové vedenie cirkvi, a to spôsobom, že podporí postupne zjednodušovanie fungovania cirkvi, rozhodovacích procesov. Aj keby to bolo malými krokmi, ale predsa. Súčasný Predsedníctvo ECAV nám podsunulo predstavu, že reštrukturalizácia je mimoriadne komplikovaná a komplexná. Je to oveľa jednoduchšie, ako sa nazdávame, postupne treba veci zjednodušovať, rovnako aj zákony v rámci CPP a dostaví sa očakávaný výsledok. Zjednodušenia organizačnej štruktúry cirkvi sa nemusíme obávať, prinesie rovnomernejšie rozloženie zodpovedností, úloh, lepšiu spoluprácu a napomôže aj k vzájomnej obnove dôvery.

Samozrejme, aj organizovanosť laikov prináša rôzne reakcie zo strany duchovných. Ako to má vnímať farár? Ako je to teda s laikmi v našej cirkvi? Chcú vôbec zmenu k lepšiemu?

Organizovanosť laikov v cirkvi bola v minulosti úplne prirodzená a vždy podporovaná, či už išlo o mládežnícke organizácie, rôzne tematické či modlitebné spoločenstvá. Laickí pracovníci a členovia cirkevných zborov, najmä presbyteri a členovia zborových výborov sa výrazne zasadzovali za udržanie, obnovu a rozvoj vlastného cirkevného zboru. Z rôznych dôvodov (geografických, ekonomických či sociál-

nych) je situácia každého cirkevného zboru iná, minimálne rôzna. Práve preto je dôležitá výmena skúsenosti, vzdelávanie, spoločný modlitebný zápas a vzájomná podpora. Dokážu mobilizovať sily, rozvíjať dobré nápady a projekty. Príkladov hodných nasledovania je v našej cirkvi mnoho, je potrebné ich spoznávať a šíriť dobrú správu o nich ďalej. Členovia cirkevných zborov chcú zmenu, chcú prajné prostredie, chcú mať nádej, že ich cirkevné zbory budú mať pokračovateľov, ďalšie generácie, preto ich majú v úcte a rešpekte pri zapájaní do činnosti a rôznych druhov aktivít cirkevných zborov. Ordinovaní pracovníci v cirkvi by to mali takto prirodzene podporovať, ideálne je, ak sa v cirkevnom zbore rozvíja tímová spolupráca, prebieha misijná práca a duchovná obnova či vzdelávanie.

Brat Kováč, ste mužom nielen činu, ale aj mužom viery. Aká bola a je vaša duchovná cesta?

Moja cesta k Bohu trvala možno o čosi dlhšie. Kresťanské zásady do života, ktoré zasiali moji rodičia, vyklíčili u mňa tesne po skončení vysokej školy. Bolo to v prostredí študentov Evanjelickej bohosloveckej fakulty v Mlynskej doline, ktorí v tom čase založili Klub 31, z ktorého sa onedlho sformovalo Univerzitné pastoračné centrum - Mosty. K hlbšiemu zamysleniu sa nad podstatou života ma „nakopol“ spolužiak Dušan Šándor. Veľmi si cením rozhovory a stretnutia s Petrom Mozolom, ale aj Stanom Kockom, Vladom Teremom a ich ďalšími rovesníkmi v ročníku. Keď som čítal modlitbu odovzdania sa Pánovi Ježišovi Kristovi z poslednej strany gideónky, bol to nový začiatok. Zrazu som videl, že obloha je jasná, že veci majú zmysel, že priestor okolo nás, Stvorenstvo, patrí Hospodinovi. Veci začali do seba zapadať a každý jeden Biblický verš mal zrazu obrovskú hĺbku a váhu. Tak preto som vďačný Pán Bohu, za každý nový deň a každé nové ráno, za jeho nekonečnú tvorivosť a lásku k nám. Za záchranu a pomoc. O tri mesiace nastala rovnaká duchovná zmena aj u mojej budúcej manželky, Denisky. Takže radosť bola dvojnásobná.

A na záver, aký je váš obľúbený biblický citát alebo vzor osobnosti z dejín či prítomnosti kresťanstva?

Asi nie som expert na citáty, ale čo sa týka osobností, tak ma oslovil prístup Alberta Schweitzera, ktorý okrem iného poukazoval na potrebu preukázania úcty k životu, k druhým. Tiež ma oslovilo životné svedectvo a dielo Dietricha Bonhoeffera, ktorý poukazoval na neskreslené kresťanské postoje a hodnoty aj počas nástupu fašizmu a II. svetovej vojny. Veľmi mám rád zamyslenia od Curta Westmanna. Príbeh Martina Luthera je tiež veľmi silný.

Eva Bachletová

Foto: archív Martin Kováč, Eva Bachletová

Milí priatelia, vytvorili sme na [Facebooku stránku](https://www.facebook.com/help.ecav/) Hnutia evanjelických laikových pracovníkov, nájdete nás na adrese: <https://www.facebook.com/help.ecav/>. Tešíme sa na vás!

REFORMAČNÉ OKIENKO**K VZNIKU A SLÁVENIU KREŠŤANSKÝCH VIANOC**

pokračovanie príspevku z minulého čísla

Spracované podľa: Petřík, J. Svätenie Vianoc v histórii. Cirkevné listy, 1946, s. 375 – 377; Gažík, P. K histórii vzniku a svätenia Vianoc. Cestou svetla, 1999, č. 12, s. 5 – 6.

Dôvody cirkvi

Okrem teologických predpokladov pôsobili na vznik Vianoc aj vonkajšie náboženské vplyvy, ku ktorým patrili najmä kult boha slnka v Egypte a uctievanie boha nepremožiteľného slnka – *sol invictus* – v Ríme. Pohanským kultom bolo potrebné čeliť. Na Východe, v Alexandrii, cirkev čelila slnečnému kultu zavedením sviatku Epifanie, teda Zjavenia Pána (podľa Matúšovho evanjelia 2. kap.). Sviatok Epifanie sa v Egypte slávil od 4. stor. Na Západe, v Ríme, bol zasa sviatok boha nepremožiteľného slnka, ktorý pripadal na 25. december, teda na deň zimného slnovratu, nahradený kresťanským obsahom a slávený ako sviatok narodenia Ježiša Krista (podľa Lukášovho evanjelia 2. kap.). Bolo to roku 336. Cirkev teda formálne prevzala 25. december, ale malo to svoj dôvod a zámer. Jeho zavedením chcela jasne ukázať, že nie boh nepremožiteľného slnka, ktorého kult nariadil cisár Aurelián roku 274, ale Kristus je pravým slnkom a svetlom. O tom svedčí niekoľko miest v Biblii, napr: „Boh odpustí hriechy zo svojho milosrdného srdca, s ktorým vzhliadol na nás ako vychádzajúce slnko z výsosti.“ (L 1, 78).

Pokiaľ ide o dátum Vianoc, traduje sa, že pápež Julius I. (337 – 352) našiel v starých rímskych záznamoch údaj, v ktorom je 25. december uvedený ako deň Kristovho narodenia a 6. január ako deň Jeho pokrstenia. S dátumom 25. december sa stretávame aj u milánskeho biskupa Ambrózia (349 – 397). Sviatok sa rýchlo šíril, je známe, že ho obhajoval aj Augustín (354 – 430). Tak tomu bolo na Západe, kým cirkev na Východe dávala prednosť 6. januáru. Vzájomný vzťah týchto sviatkov, teda Vianoc na Západe (25. december) a Zjavenia (Epifanie) na Východe (6. január), sa postupne vyvinul tak, že Vianoce kládli dôraz na poníženosť a chudobu narodeného Spasiteľa, kým Zjavenie zdôrazňovalo Boží majestát, pred ktorým sa sklonili traja mudrci či mágovia ako reprezentanti sveta.

Vianoce a Veľká noc

V západnej katolíckej cirkvi postupne nadobúdala vianočný sviatočný kruh prevahu nad veľkonočným. Na Východe tomu tak nebolo. V ortodoxnej, resp. pravoslávnej cirkvi je dodnes Veľká noc väčším sviatkom než Vianoce, ktoré východní kresťania slávajú 6. januára. Treba však povedať, že centrálnou udalosťou Novej zmluvy a zvlášť Pavlových listov nie je Kristovo narodenie, ale Kristova obeť na kríži a Jeho vzkriesenie ako premoženie hriechu a smrti. Odtiaľ vidí apoštol Pavel všetko ostatné v živote Krista a nie naopak. Z toho vyplýva, že ani z vianočných sviatkov, hoci sú to sviatky radosti, by sa nemal stratiť moment Kristovho kríža.

Prvý a druhý vianočný sviatok

Cirkev na túto skutočnosť pamätala zavedením sviatku mučeníka Štefana (Sk 6, 7) ako druhého vianočného sviatku. Zdá sa, že pamiatka mučeníckej smrti Štefana bola v cirkvi pripomínaná ešte skôr ako Vianoce. Na prvý pohľad sa nehodí do vianočného kruhu. V skutočnosti však veľmi prilietavo pripomína, že k Vianociam patrí nielen radosť z narodeného Spasiteľa, ale aj záväzok Jeho nasledovania po vzore diakona Štefana. Vianoce sú oslavou Božej lásky, ktorá sa sklonila k ľudstvu v narodenom Kristovi. Na druhej strane treba vedieť, že Kristus prišiel na svet a skončil na kríži, aby svojou obeťou človeka vykúpil a zachránil. Vianoce preto pripomínajú nielen narodenie Krista, ale aj Jeho kríž, ktorý sa môže preniesť aj na Jeho vyznavačov, ako to ukazuje Štefanov príklad. Preto prvý vianočný sviatok (pamiatka narodenia Pána), a druhý sviatok vianočný (pamiatka mučeníka Štefana) patria k sebe a spoločne tvoria obsah Vianoc, dva póly vianočnej zvesti.

Na záver

Vianoce sa postupne svätili od polovice 4. storočia. V tradícii západnej cirkvi sa pevne ustálil 25. december, vo východnej cirkvi 6. január, hoci ešte v 6. storočí biskup Jakub z Edessy vyhlásil, že „deň Pánovho narodenia nikto nevie, len to je isté, čo píše evanjelista Lukáš, že sa narodil v noci“. Je pravda, že v Novej zmluve niet zmienky ani o 25. decembri ani 6. januári. A predsa ich ustanovenie bolo v duchu Písma. V dávnej tradícii kresťanských Vianoc však nie je dôležitý dátum. Napokon nielen deň, ale ani rok Kristovho narodenia nie je presne známy. Vieme, že Ježiš sa narodil okolo roku 4. až 6. pred našim letopočtom. V 6. storočí mních Dionýzus Exiguus dostal za úlohu vypočítať rok Kristovho narodenia a pomýlil sa o niekoľko rokov. Podstatné je však to, že Kristus sa skutočne narodil, že prišiel do tohto sveta, že za hriešnikov zomrel i vstal z mŕtvych. Počas Vianoc si preto treba nielen pripomínať dávne biblické rozprávania o narodení Ježiša, ale aj hľadať pre Neho bližšie rodisko ako bol Betlehem, a to vo svojom srdci. Reformátor Luther povedal, že „Kristus sa nadarmo narodil v Betleheme, ak sa nenarodil

v ľudskom srdci“.

Vianočné i veľkonočné sviatky majú svoj pôvab a príťažlivosť. Sú najobľúbenejšími slávnosťami v roku. Majú kresťanskú podstatu, ale aj kolorit, ktorý nemá len biblicko-kresťanské korene. V predchádzajúcom exkurze o náboženstve starých Slovanov bolo poukázané na to, že mnohé zvyky a spôsoby našich predkov pri slávení sviatkov (Vianoce, Veľká noc, Turíce, Poďakovanie) prešli do zvykov a tradícií nášho ľudu aj po prijatí kresťanstva, a tak je tomu podnes. To znamená, že nemálo ľudových zvykov, spojených s vianočnými, veľkonočnými či svätodušnými sviatkami má pohanský pôvod a ťažko ich naplniť kresťanským obsahom. A predsa v týchto sviatkoch majú svoje tradičné miesto, ktoré sa storočiami ešte viac zakorenilo. Pretože svojim spôsobom pomáhajú zvýrazniť vianočné či veľkonočné tajomstvo. Chcieť preto z kresťanského rigorizmu či jednostranného biblizmu odstrániť všetky ľudové momenty z týchto výročných sviatkov (na Vianoce štedrovečerné zvyky, stromček, darčeky, koledy, na Veľkú noc vajíčka, šibanie, oblievačky) by bola podľa prof. Jána Petrika snaha nielen pomýlená, ale aj márna. Ide len o to, aby tradičné zvyky neprekryli kresťanskú podstatu a zmysel týchto sviatkov.

Pripravil Peter Gažík

Pod' za mnou, alebo láska predsa musí byť sloveso

Od mladosti, ako človek kráča životom, zažíva rôzne situácie, a tak má svoje vzory. Najskôr sú to rodičia, starší súrodenci, potom učitelia, vedúci a rôzni ďalší, ktorí vstupujú do života človeka. Človek odpozoruje v rôznych situáciách reakcie ľudí a odnáša si príklad, či vzor správania. Tu sa hneď v úvode opýtam, ak máte svoje vzory, tak v čom sú vzorom? Koho teda nasledujete? A prečo?

Veriaci človek nasleduje Pána Ježiša. To sa odzrkadľuje na tom, kam kráča, kadiaľ a s akým cieľom. Pán Ježiš je pre veriaceho človeka vzorom, vodcom, ale aj Pánom a Spasiteľom. Je jasným prejavom Božej lásky k svetu. Práve táto láska mi zarezonovala, pred blížiacimi sa Vianocami.

Láska ako sloveso. Ako niečo, o čom sa nerozpráva, ale žije. Prečo? Lebo – nie že by sa zdalo – faktom je, že akosi chýba vo svete. Už sa o Láске ani neuvažuje, že by azda niekto v láske mohol prijímať rozhodnutie a konať. Už sa očakáva len priama reakcia. Dokonca bez lásky si mnohí maľujú svoj vlastný obraz a vedení egoizmom, pýchou a sebastrednosťou, ktorá je zahalená rúškom záujmu cirkvi tento obraz ponúkajú. Na dôvažok ho držia mimo dosah bratov a sestier, aby azda niekto nemohol povedať, že sú použité zlé farby. Farby, ktoré sa rozpúšťajú, keď je do farieb primiešaná láska. Obraz sa rozmazáva a je reálny. Takto je to len akési/nejaké sloveso. Nie je to láska ako sloveso.

Láska ako sloveso. Ako niečo, čo sa žije. Pretože žitá láska prináša posolstvo. Iste viete, že posolstvo prináša akýkoľvek čin, skutok. Ale posolstvo lásky, je posolstvo milosti. „*A nadovšetko, verne sa milujte vospolok, lebo láska prikryva množstvo hriechov*“ 1 Pt 4, 8. Teda, ak niekto odkryva prehrešky verejne na brata, hovoríme o láske? Či hovoríme o povyšovaní sa, egoizme, alebo aj moci? Teda, aké posolstvo je posolstvo lásky? Také, ktoré v tichosti napomenie brata, aby sa odvrátil od zlej cesty. Lebo ide o brata, a nie o ego, honor.

Láska ako sloveso – Láska je ... to znamená, že je to dej, život, pohyb. Keď si prečítate 1 Korinským 13. kapitolu, tak uvidíte, čo je láska. Nie je tam, že by azda mala byť, alebo – takto by mala vyzerať, je tam – „*Láska je trpezlivá, dobrotivá, nezávidí, láska sa nevystatuje a nenadúva; nie je neslušná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nezmysľá zle, neraduje sa z neprávosti, ale teší sa s pravdou; všetko znáša, všetkému verí, všetkého sa nádejá, všetko pretrpí. Láska nikdy neprestane*“.

Láska je – vo význame činu, kedy oveľa viac znamená pre veriaceho človeka, lebo je to viera činná skrze lásku (Gal 5,6). Teda naša viera sa prejavuje skrze lásku. Milujeme Boha, milujeme brata, sestru. Milujeme človeka. Trpezlivo, dobrotivo, bez závidi, bez vystatovania sa a nadúvania, slušne, nesebecky...

Bratia a sestry, v tomto mojom krátkom príspevku som vám chcel povedať, že naša viera, činná skrze lásku, zanecháva posolstvo pre okolitý svet, pre spoločnosť. Ak pre spoločnosť, tak pre tých, ktorí sú starší, ale aj pre tých mladších. Tí starší môžu ešte veci napraviť, tí mladší, vidia na nás, naše správanie, konanie a berú si príklad. Hľadajú svoje vzory. Iste, nie sme nikto vzorom, ale láska ako sloveso, viera činná skrze lásku, to je posolstvo Pána Ježiša Krista, a o to ide. To je ono, čo mení svet. To je poukázanie na narodeného Krista v maštali, ktorý mení svet, ale najmä je to Spasiteľ sveta, ktorý prišiel, aby spasil, čo bolo zahynulo (Mt 18, 11; Lk 19, 11). To je istota spasenia, budúcnosť, ktorá sa aktualizuje v súčasnosti. A kto iný na túto budúcnosť bude poukazovať, zvýrazňovať jej posolstvo, ak nie veriaci v Pána Ježiša Krista?!

Ján Brozman dozorca VD ECAV

ŤAH NA BRÁNU

Ktosi pripodobnil život viery k futbalu. Väčšina futbalistov hrá len priemerný, alebo aj podpriemerný futbal. Predvádzajú sa, trochu si pobehajú po ihrisku, občas im niekto prihrá a oni mu prihrávajú naspäť. Hra je nezaujímavá, odohráva sa kdesi v strede ihriska. Hráči si navzájom prihrávajú, pričom každý dbá najmä o to, aby nestratil loptu. Chce si iba zahrať. O nič moc nejde. To vzájomne prihrávanie skončí obyčajne tak, že lopty sa zmocní súper a snaží sa zaútočiť. Ale u súpera sa situácia zopakuje. Vzájomné prihrávanie v strede ihriska, bez rizika, vyhnúť sa súperovi, a keď je príliš dotieravý a chce hráčovi zobrať loptu, potom radšej rýchlo prihrať loptu spoluhráčovi. V krajnom prípade aj takému, ktorý nie je voľný, ale z každej strany tiesnený dotieravým protivníkom.

Diváci sú znechutení a majú pocit, že hráčom o nič nejde, iba snád' o to, aby dostali odmenu. Hovorí, že to bol mizerný futbal, nabudúce už nepôjdem. Štadióny sa vyprázdňujú, vykrikuje tam iba pár „skalných“, ktorí už ani nemajú kam ísť.

Ale bývajú aj iné zápasy. Na prvý pohľad vidno, že hráčom ide o veľa. Hrajú zo všetkých síl, na každý zápas sa starostlivo pripravujú, tréner pripraviť taktiku a stratégiu hry. Hráči ju dodržiavajú, jedna aj druhá strana predvádza vynikajúcu hru, plnú vzrušenia a napätia. Hovorí sa, že majú ťah na bránu. Tribúny sú stále plné, diváci prežívajú zápasy spolu s trénerom i hráčmi, každý fandí tým svojim.

A každá strana máva obyčajne pár výborných hráčov, za ktorých platia nemalé sumy. Títo hráči sa vyznačujú tým, že buď tvoria hru, alebo majú ťah na bránu. Majú tvorivé a útočné poňatie hry, a to vytvára krásu tejto rozšírenej hry, to zaplňa štadióny nadšenými divákmi. Hráči spolupracujú navzájom, keď jeden niečo pokazí, druhý sa to snaží napraviť – skutočne kolektívna hra.

Najmä ťah na bránu robí futbal krásnym a zaujímavým. Každý rád pozerá na hru takých hráčov, ako Ronaldo, Mesii, Hamšík, Škrteľ... Hráčov, ktorí vytvárajú gólové situácie strieľajú góly.

A o takéto niečo ide aj v živote viery, v kresťanstve. Tu síce nejde o hru, ide o oveľa viac, ide o život, ide o poznanie a naplnenie zmyslu života, o získanie života v plnosti. Ale aj tu ide o ťah na bránu, o tvorivé, útočné smerovanie. Je dobré a zaujímavé byť členom cirkevného zboru, v ktorom prebieha tvorivý život viery, v ktorom cítiť a vidieť „ťah na bránu“. V ktorom vidieť a cítiť, že ide naozaj o niečo dôležité a významné. Mnohí sa pýtajú: ako to vlastne robia? V čom je tajomstvo ich spôsobu cirkevno – zborového života? Vedeli by nejako pomôcť, poradiť?

Naopak, sú také cirkevné zbory, v ktorých akoby o nič nešlo. Iba o prihrávky v strede poľa, iba akýsi folklór, hru, ktorá nie je ani zaujímavá, ani nepriťahuje záujemcov. Nijaký ťah na bránu, nijaké vzrušenie, nijaké prehry a výhry, iba nuda a akési pohrávanie sa s vážnymi záležitosťami života. Ako sa hovorievalo kedysi: ja na Frantu, Franta na mne... A mnohí, najmä zaangažovaní sa pýtajú: čo s tým, ako to zmeniť?

Ťah na bránu v živote cirkvi. Skúsím naznačiť, čo tým myslím. Začnem rozhovorom nášho Pána Ježiša Krista s Nikodémom (J 3 kap). Potom prídem k reformátorom, ktorí o cirkvi povedali: ... Ona je zhromaždením všetkých veriacich, ktorým sa evanjelium čistotne káže a sviatosti sa podľa Božieho slova prisluhujú. Pre pravú jednotu cirkvi preto nie je potrebné, aby sa všade zachovávali tie isté, ľuďmi ustanovené cirkevné obrady (AV

čl.7). M. Luther nám k tomu zanechal výbornú myšlienku, ktorú vyučujeme podnes konfirmandov: ... cirkev poznáme viditeľnú a neviditeľnú, vonkajšiu a vnútornú. Vonkajšia je tá viditeľná štruktúra, s ktorou máme stále dosť problémov a vnútorná je skutočné spoločenstvo veriacich v Pána Ježiša Krista. Pritom je to stále jedna a tá istá cirkev! Známy teológ 20. storočia Lewis k tomu poznamenal: ... jediným oprávnením existencie vonkajšej cirkvi v tomto svete je úloha, aby privádzala ľudí k Ježišovi Kristovi, teda do spoločenstva veriacich (Základy kresťanstva). O toto ide a dnes. Aj v našej ECAV.

V športových novinách som raz zachytil správu o situácii vo futbale Slovana. Povedali tam niečo, čo ma zaujalo: nie je vraj potrebné riešiť situáciu hráčov, či funkcionárov, ale „musia si sadnúť všetci spolu a „prekopať“ metódy a spôsoby práce...“ (citát nie je presný). Uvedomil som si, že niečo podobné je potrebné aj v cirkvi: sadnúť si všetci spolu a „prekopať“ spôsoby a metódy našej služby dnes. Máme síce konventy, synody, grémia, dokonca súdnicstvo a právnikov, ale nejako to nejde, upadli sme do formálnosti, do priemeru, či podpriemeru. ... Začať by sme mali „cirkevnou ústavou“, pokračovať bohoslužobným životom a Duch Pánov nám potom ukáže, ako ďalej.

Začať musia najvyššie postavení: predsedníctvo, presbyterstvo, synoda, potom dištrikty, senioráty, cirkevné zbory. Až potom cirkevníci. Namiesto osobných sporov, obviňovaní, hádania, spoločne zasadnúť a hľadať jednotu Ducha vo zväzku pokoja. Ťah na bránu – namiesto pohrávania sa s loptou v strede ihriska!

Zamyslime sa a hľadáme nové spôsoby života viery aj v našej cirkvi, v našich cirkevných zboroch, aby sme precitli z nudy a nezaujmu do angažovaného života viery, v ktorom ide naozaj o všetko. Aby náš život viery bol aj zaujímavý, aj plný vzrušenia, aj tvorivý a mal smerovanie aj napredovanie. Asi nestačí iba výmena trénerov, pravdepodobne je potrebné zmeniť prístup, spôsoby, dôrazy. Poradte, milí čitatelia.

Jozef Grexa, ev. farár v. v.

JEDNOTA DUCHA VO ZVÄZKU POKOJA, ALEBO JEDNOTA V ROZLIČNOSTI

Efezským 4, 3: „a usilujte sa zachovávať jednotu ducha vo zväzku pokoja“.

Skutky 2, 5: „A boli vtedy v Jeruzaleme Židia, zbožní mužovia zo všetkých národov pod nebom.“

6 A keď povstal ten zvuk, zbehlo sa mnoho ľudí a žasli, že počuli apoštolov hovoriť každý vo svojej reči.

7 I užasli všetci a divili sa hovoriac medzi sebou: Či, hľa, všetci títo, ktorí hovoria, nie sú Galilejci?

8 Ako ich teda počujeme (hovoriť) každý vo svojej reči, v ktorej sme sa narodili“.

Evanjelický spevník – predspev: ... skrze rozličnosť jazykov všetky národy v jednotu viery zhromaždil ...

Akosi sa nám to nedarí. Už 28 rokov užívame Boží dar – náboženskú slobodu. A v našich kostoloch spievame v predspeve: ... skrze rozličnosť jazykov... v jednotu viery zhromaždil... Jednota v rozličnosti. A nie a nie to pochopiť. Namiesto jednoty – nejednota. Dokonca aj jednoty máme už dve. Iba tá rozličnosť jazykov nám funguje jedna radosť. A to si hovorme cirkev a Pána Ježiša Krista vyznáваме ako Hlavu a svojho Pána. Čo sme to za ľudia? Mali by sme sa hanbiť.

Nielen hanbiť, to by bolo málo. Mali by sme sa konečne dohovoriť.

Ako a čo robiť?

Rozličnosť jazykov si môžeme pokojne ponechať, je dobrá. Vďaka rozličnosti sa môžeme jeden druhého „obohacovať“. Ty to vidíš takto a ja zase takto. Ty tomu rozumieš takto a ja ináč. Tebe to vyhovuje takto a mne zasa ináč, ty máš rád tradíciu ja zase modernejšie veci a spôsoby, To nemusí byť zlé, môžeme si navzájom veci vysvetľovať.

Rozličnosť, ako schopnosť, či možnosť vyjadrovať svoje pocity, názory,

myšlienky každý svojim spôsobom. Svojimi slovami. Tak nás Pán Boh stvoril: mužov a ženy, malých, veľkých, múdrych, menej múdrych, výrečných i menej výrečných, prudkých aj miernych, pokojných aj vznetlivých ... Pán Boh miluje rozličnosť, to vnímame už pri pohľade na rastlinnú a živočíšnu ríšu. Chce, aby sme sa navzájom obohacovali, aby sme sa navzájom potrebovali, aby sme tvorili spoločenstvo. Kvôli tomu nám dáva svojho Ducha Svätého.

Ale pozor – rozličnosť môže byť aj zlá, škodlivá. Môže nás rozdeľovať, viesť k rozbroje, nepokoje, sváry, závidosti, nenávisť... To vtedy, keď je v nás duch toho zlého...

Aby platila tá prvá možnosť, je potrebné vlastne len jedno. Zdanlivá maličkosť, a predsa tá najväčšia vec: diskusia, rozhovor, dialóg.

Ide o život v dialógu, vzájomnom rozhovore. Masaryk povedal: demokracia – to je diskusia. Ukazuje sa, že práve toto ešte nevieme. A ako kresťania – evanjelici by sme to vedieť mali. Mali by sme byť v národe učiteľmi.

Čo robiť?! Musíme sa tomu znovu naučiť. Tak trochu nás pokazili roky totality, keď sa každý bál povedať svoj názor a naučili sme sa, či osvojili sme si, že za nás rozmyšľá strana a vláda. Ale to horšie je hlboko v nás, v našom ľudskom srdci. Menuje sa to hriech (Mt 15,19). Máme však Spasiteľa, Pána Ježiša Krista, ktorý prišiel na svet práve kvôli hriechu. On nás vykúpil a vyslobodil od všetkých hriechov ako hovorí Luther v Malom katechizme. ON urobil pre nás ten prvý krok. A teraz je rad na nás. Je na nás, aby sme sa naučili pestovať jednu Ducha v rozličnosti jazykov... Aby sme využili priestor, ktorý ON pre nás vytvoril v jeseni 1989 a vždy znovu vytvára tak, že zosiela svojho Ducha Svätého R 5, 5.

Ide o jednotu Ducha vo zväzku pokoja. V tom by sme mali byť majstri. Ide o jednotu v rozličnosti. O spoločenstvo, v ktorom každý môže slobodne povedať svoj názor, vyjadriť svoj pohľad, postoj bez toho, aby sa musel obávať šikanovania zo strany vrchnosti, či nepriateľstva,

zloby, ohovárania zo strany spolu debatujúcich. Ide o spoločenstvo veriacich v Ježiša Krista, vykúpených Kristových, ktorí vedia o živote niečo viac, ako ostatní, ktorí sa navzájom rešpektujú v Kristovi. Ide o to, aby sme takéto spoločenstvo tvorili medzi sebou a aby sme ho potom rozširovali do celej spoločnosti ľudí.

Kde začať, ako pokračovať.

Pre začiatok by bolo dobre znovu sa započúvať do udalosti na začiatku vzniku cirkvi. Do údivu na tým, ako si zrazu rozumejú, hoci sú z rozličných národov a jazykov. A do Pavlovej odpovede: nedivte sa... veď toto spôsobil Duch Svätý. To je dobrý začiatok – započúvať sa do hlasu Ducha Svätého v Písme... Do hlasu Toho, ktorý zjednocuje. A potom ísť za Ním a podľa Neho. Započúvať sa do 1 listu Korintským, kde vznikli spory a hádky a ako to Pavel riešil. Potom možno do 4 kapitoly listu Efezským. Veď nám ani nie je potrebné radiť, my prosíme v kostolnom predspeve neustále o dar Ducha Svätého, ktorý by nás nielen ohňom zapálil, ale aj ... skrze rozličnosť jazykov ...v jednotu viery zhromaždil...

Vieme, že ide o jednotu v rozličnosti. Vieme, ale žijeme, ako keby sme nevedeli.

Ak to naozaj chceme zmeniť, ak naozaj chceme úprimné spoločenstvo jednoty v rozličnosti, potom je potrebné, aby sme to, čo hovoríme, začali aj žiť. Aby sa slovo zmenilo na čin. Nutne sa musíme naučiť žiť v dialógu. Tí hore s tými dolu a tí zdola s tými hore. Pričom prvý krok musia urobiť tí hore.

Tí hore musia vytvoriť lepši, zdravši priestor pre otvorený dialóg, nebať sa prijímať podnety zdola, ani vtedy, ak ide o podnety zásadnej zmeny. Vytvoriť otvorené spoločenstvo, otvorenú cirkev. Nebať sa vanutia Ducha Svätého aj zdola. Veď preto sú predstavení ostatným. A potom to pôjde odhora dolu jedna radosť, pretože v moci Ducha Svätého.

Jozef Grexa, ev. farár v. v.

ŠTEDRÝ DEŇ A VIANOCE U STARÝCH SLOVANOV

Ako iné národy, aj naši predkovia ako roľníci uctievali prírodu a jej javy. Medzi mnohými božstvami dominuje slnko, lebo je prameňom života, životných radostí, požehnaní, a preto pri takmer každom božstve nachádzame stopy slnka. Podľa slnka sa riadili sviatky a náboženské zvyky, pri ktorých nevynikali obeť ako u iných národov, ale spevy, hudba a tanec. Božstvá sa delia na dve veľké skupiny: na Belbogov a Černobogov, avšak tento dualizmus nebol taký vyhranený ako v Perzii, kde bolo celé náboženstvo založené na boji svetla a tmy. Ani delenie podľa pohlavia nie je vždy jasné. Často prechádza jedno do druhého.

Stredobodom slovanského bájoslovia bolo slnko. Okolo neho sa nachádzali božstvá, ono určovalo aj sviatky. Rok sa začínal zimným slnovratom v decembri až po dobu letného, júnového slnovratu. Rok bol bojom medzi svetlom ako životom a tmou ako smrťou. V prvej polovici víťazil život, v druhej smrť, a tak to stále pokračuje. Podľa štyroch ročných období boli štyri slávnosti: Vianoce pri zimnom slnovrate v decembri; Veľká noc pri jarnej rovnodennosti v marci; Letnice alebo Turíce pri letnom slnovrate v júni a Poďakovanie za úrody pri jesennej rovnodennosti v septembri.

Vianoce, pôvodne Vanoce, je slovo zložené z Va a noce. „Va“ znamená jasný, svetlý, svätý; napríklad meno Vajano = Svätý Jano, Vajanský = Svätójánský. Vianoce teda znamenajú toľko ako jasné, svetlé, posvätné noci. Boli to najslávnejšie sviatky, lebo vtedy staré slnko dokonáva a rodí sa nové. To isté značí aj názov Kračúň, teda krátky deň, ktorý označoval Štedrý deň. Vianoce sa začínali Štedrým večerom, na ktorý pohanskí Slovania robili veľké prípravy. Sieň, v ktorej hodovali, musela byť tak ozdobená, aby bola odzrkadlením raja, v ktorom sa Belbogovia schádzajú, aby sa pripravili vyjsť k novému životu. Vianočný stromček je potom neskorší kresťanský dodatok k raju ako symbolu rajského stromu, ktorý má množstvo darov a je osvetlený. K Vianociam sa pripájal sviatok Koleda, posvätený bohyni Lade, ktorá sa tiež rodí so slnkom. Lada bola štedrá, jej ctitelia, koledníci, dostávali od nej dary. Sem patria aj Hromnice, sviatky boha Perúna, na ktoré voľakedy katolíci posväcovali hromničky, sviečky, aby nimi zaháňali búrky.

Perún bol bohom hromu a blesku, jeho znakom je nahnutý kríž, označujúci križovanie bleskov na oblohe. Človek sa ho bál, modlil sa k nemu, keď sa zablýskalo, križoval sa, podobne ako neskôr kresťania. Perúnova činnosť nastávala prvým jarným zahrmením, ktorým zobúdzal k životu bohyňu jari Vesnu. Znázorňovali ho sochami dospelého muža s hlavou obtočenou bleskami a plameňom, v pravej ruke drží oheň, v ľavej hromový kamienok. Jeho sochy stavali v hájoch pod posvätným stromom, dubom, kde horel pod dozorom kňazov večný oheň žižo. Jeho obetným zvieraťom bol býk, nástrojom sekerka, ktorej podoba sa zachovala v slovenskej valaške. Perúnovým posvätným dňom bol štvrtok, ktorý sa volal perendan. Bol aj bohom roľníctva a práva a ako taký sa volal Prove (slovenské Pravo).

Spracované podľa: Osuský, S. Š. *Dejiny náboženstva*. Lipt. Sv. Mikuláš: Tranoscius, 1919, s. 31 – 39; Ondrejovič, D. *Dejiny náboženstiev*. Bratislava: UK, 1995, s. 81 – 84. *Pripravil Peter Gažík*

Čas vystrieť dušu

Eva Bachletová

*Priveľa obrazov
Priveľa odkazov
Priveľa „lajkov“
Na facebooku
Priveľa slov
Priveľa výziev
Priveľa strachu
Priveľa otázok
Priveľa katastrof
Priveľa protestov
Priveľa žiadostí
Priveľa nenávisť
Priveľa odporu
A pár dní do Vianoc
Ešte stihnúť to i ono
Nakúpiť
Pripraviť
Pozdraviť
Správne sa (romanticky) naladiť
A ukoristiť čosi výnimočné
Veď sú Vianoce!
Naše Vianoce
Priveľmi pozemské
Primálo nebeské
Sviatky slnovratu
Pohanských mýtov
Na kresťanský spôsob
Naše Vianoce!
Určili sme im obsah
Slávime narodeniny Krista!
Ktovie, či by súhlasil...
A tak si lepíme betlehemy
Na pohľadnice a duše
A kdesi v srdci túžime
Po láske
Neobyčajnej
Večnej
Naplnujúcej
Túžime po Bohu
Len o tom nevieme
Len o tom nehovoríme
Lebo sme zabudli
Jeho pravé meno
A náš – pravý čas...
Je čas na Boha
Je čas na človeka
Je čas na Krista
Nie preto – lebo sa to patrí
Ale preto, že už nie je veľa času...
Na zmierenie s Bohom, zmierenie s bytím,
zmierenie s človekom,
so sebou samým. Amen.*

VIANOČNÁ HYMNA LÁSKY

Keby som svoj dom dokonale vyzdobil jedľovými vetvičkami, blikajúcimi svetielkami a vyhrávajúcimi zvončekmi, ale nemal by som lásku k svojej rodine, nebol by som ničím iba dekoratórom...

Keby som sa namáhal v kuchyni a piekol kilá vianočných koláčikov, labužníckych maškrt a keby som k jedlu prestrel nádherný stôl, ale nemal by som lásku k svojej rodine, nebol by som ničím iba kuchárom.

Keby som pomáhal v charitnej jedálni, v domove dôchodcov spieval koledy a všetok svoj majetok minul na blahobyt, ale nemal by som piesne pre svoju rodinu, nič by mi to neosožilo.

Keby som ozdobil vianočný stromček žiariacimi anjelmi a háčkovými hviezdami, zúčastnil sa tisícich osláv a v zbore spieval kantáty, ale nemal by som v srdci Ježiša Krista, tak som nepochopil, o čo vlastne ide.

Láska prerušuje pečenie kvôli objatiu dieťaťa.

Láska necháva bokom ozdoby kvôli pobozkaniu manžela/manželky.

Láska je priateľská napriek náhleniu a stresu.

Láska nezávidí iným ich domácnosť s vyberaným vianočným porcelánom a priliehavými obrusmi.

Láska neokrikuje deti, aby uhli z cesty, ale je vďačná, že sú a že môžu stáť v ceste.

Láska nedáva iba tým, ktorí môžu niečo vrátiť, ale s radosťou obdarúva práve tých, ktorí darčekom odpovedať nemôžu.

Láska všetko znáša, všetkému verí, všetkého sa nádejá, všetko pretrpí.

Láska nikdy neprestane.

Videohry sa rozbijú, perlové retiazky sa roztrhnú, tenisové rakety zhrdzavejú, ale dar lásky zostáva...

Inšpirované: Hymnou lásky (1. Korinským 13. kapitola); zdroj: neznámy

„Pred svitom vstávam; volám o pomoc; a dúfam v Tvoje slovo.“ Žalm 119, 147

Milí bratia a sestry,

pozývame vás vo vianočnom čase zotrvať v **modlitebnej reťazi** za našu cirkev, za rokovania seniorálnych, dištriktuálnych presbyterstiev a generálneho presbyterstva, ako aj ďalšie potreby cirkvi. Myslime v našich modlitbách aj na voľby (a kandidátov) v cirkevno-organizačných jednotkách (COJ: zbor, seniorát, dištrikt, ECAV), ktoré nás čakajú v budúcom roku 2018, aby Pán Boh konal, priznával sa, vyvolil a požehnal takých, ktorí budú pásť im zverené stádo s dobrou vôľou, láskavo-prísne, s čestnými úmyslami a zodpovedne pred Pánom Bohom.

V modlitebnej reťazi pokračujeme každý deň v ranných hodinách medzi 6:00 – 8:00, na 5 – 10 minút sa stíšime k prečítaniu si Božieho Slova a k vlastnej modlitbe.

Milostivý Pane Bože, ďakujeme Ti za prenesmierny dar Tvojej lásky v narodenom Spasiteľovi, ďakujeme za milosť, odpustenie hriechov a spasenie. Pomôž nám pochopiť tajomstvo Tvojej lásky. Nech sviatočné chvíle, ktoré budeme prežívať doma, ale najmä v cirkevných zboroch a v spoločenstvách bratov a sestier naše srdcia posilnia vo viere, aby sme v narodení Ježiša Krista videli a poznávali svojho osobného Spasiteľa a aby sme Mu svojim životom slúžili, Jeho nasledovali a Teba oslavovali. Prosíme za chorých a trpiacich, ktorí sa nemôžu s nami radowať, prosíme za chudobných a nešťastných, za tých, ktorí vypravovali cestou posledného odpočinku svoju drahú a milovanú bytosť a ich srdcia a duše sú zarmútené, daj im vidieť Tvoje svetlo života a pomôž im prejsť týmto údolím tieňov smrti. Prosíme za deti, mládež, za starcov, za naše rodiny i za našu Evanjelickú cirkev a. v. na Slovensku. Požehnaj nás a buď s nami a raz nás uveď do svojej slávy. Amen.

(z Agendy – upravené)

Láska sveta

*Drobné svetielka
Roztápajú dušu
Dnes myslím na lásku
Na jej farby
Vône
Chute
Dnes myslím
Na lásku
A moje
Srdce ťa túži
Objať
Privinúť
Počuť
Je Štedrý večer
Tak sa ma dotkni
Láska sveta!
...-...*

Eva Bachletová

VÍZIA ROZVOJA PRE ROK 2018 - AKÚ ECAV NA SLOVENSKU CHCEME (VÝBER Z CHARTY 2017):

- ❖ Želáme si decentralizáciu v ECAV na Slovensku, ktorá posilní postavenie najmä cirkevných zborov, ktoré sú rozhodujúcim článkom pri budovaní cirkvi.
- ❖ Potrebne je naplniť uznesenie č. C3 Synody ECAV na Slovensku z roku 2010 o reštrukturalizácii ECAV na Slovensku, ktorým sa má vytvoriť nová štruktúra cirkvi na báze troch dištriktov. Na tento účel a na vytvorenie efektívnych koordinačných orgánov ECAV na celoslovenskej úrovni je potrebné novelizovať Ústavu ECAV na Slovensku.
- ❖ Silnejšie cirkevné zbory, rovnomernejšie rozdelená práca v troch dištriktoch a v seniorátoch prirodzene posilní spoluprácu, spolupatričnosť a budovanie jednoty v cirkvi.
- ❖ Želáme si ECAV na Slovensku, ktorej zodpovedné orgány dokážu nestranne a objektívne rozhodnúť vo veciach disciplinárnych konaní, v bratskej láske napomenutí a prijatí, pričom si váži názor členov ECAV na Slovensku a rešpektuje ich petičné právo.
- ❖ Želáme si, aby celocirkevná tlač a médiá boli názorovo pluralitné, aby poskytovali vyvážený obraz o dianí v cirkvi a o činnosti cirkevných zborov, kde prebieha reálna práca a služba.
- ❖ Želáme si, aby sa práca a služba našich cirkevných zborov rozvíjala plnohodnotne vo všetkých oblastiach, či je to práca s mládežou, rodinami, ľuďmi v núdzi, diakonická práca, práca s vysokoškolákmi, ekumenická práca, ako aj práca v komunite občanov, kde pôsobí cirkevný zbor.
- ❖ Želáme si takú ECAV, ktorá umožní cirkevným zborom, aby intenzívnejšie spolupracovali a napredovali v jednotlivých regiónoch Slovenska tak v oblasti duchovnej, ako aj v oblasti hospodárskej a boli tak samostatnejšie a udržateľnejšie, aj s ohľadom na prebiehajúcu diskusiu o odluke cirkvi od štátu, na ktorej podobe, podmienkach a úrovni odluky je potrebné sa zhodnúť.
- ❖ Želáme si modernizáciu a rozvoj cirkevných evanjelických médií, rozvoj a podporu duchovnej a náboženskej literatúry, rozvoj vzdelávania na všetkých stupňoch škôl, podporu duchovných, kultúrnych aktivít a zvýšenú podporu ochrany kultúrneho dedičstva cirkvi a cirkevných zborov.
- ❖ Želáme si posilnené cirkevné zbory, senioráty a dištrikty, ktoré budú schopné podporovať a zvýhodňovať prácu farárov a kaplánov v znevýhodnených regiónoch Slovenska.
- ❖ Želáme si takú ECAV na Slovensku, ktorá dokáže prostredníctvom rôznorodosti foriem práce cirkevných zborov osloviť aj doteraz pasívnych evanjelikov alebo ich rodinných príslušníkov, ale aj obyvateľov vo svojom okolí, ktorá dokáže vytvoriť zázemie pre deti a mládež, ako aj byť oporou pre ľudí v núdzi, ľudí rôzneho postihnutia a ľudí v rôznych životných situáciách.
- ❖ Želáme si takú ECAV na Slovensku, ktorá dokáže prostredníctvom cirkevných zborov, seniorátov a dištriktov podporovať rôznorodé misijné, diakonické, školské, vzdelávacie a sociálne projekty a dokáže vystupovať jednotne i posilňovať vnútornú jednotu cirkvi.
- ❖ Chceme autentickú a priateľskú ECAV, milujúcu Hospodina, tak ako aj ľudí, jej členov; chceme cirkev, ktorá vie prejavíť emócie, poskytnúť úsmev a ktorá vie byť duchovnou oporou.
- ❖ Želáme si, aby práca, ktorá sa zabezpečuje a rozvíja v cirkevných zboroch, bola požehnaním pre mestá, obce, regióny ako aj komunity obyvateľov, kde pôsobia cirkevné zbory.
- ❖ Želáme si, aby autorita biskupa bola prirodzená, nie vynútená, aby biskup dokázal prejavíť lásku, milosrdenstvo, povzbudenie, prijatie a odpustenie, aby predstavoval morálnu autoritu a podporu v duchovnom raste celého dištriktu.
- ❖ Sme presvedčení, že evanjelium Ježiša Krista, Božie slovo obsiahnuté v Starej a Novej zmluve, spoločenstvo cirkevného zboru sú jedinými prostriedkami pre obnovu našich životov a plnohodnotného uplatnenia darov a talentov členov a jednotlivých cirkevných zborov ECAV na Slovensku.
- ❖ Naším záujmom je obnovenie dôvery a zdravých vzťahov v cirkvi, spravodlivé uplatňovanie práva a ozdravenie vnútorného prostredia našej cirkvi, ktoré je predpokladom pre plnenie jej prvoradého poslania – zvestovať evanjelium slovom aj praktickým činom.

NEHOSPODÁRNE NAKLADANIE S MAJETKOM ECAV

Možno ste postrehli na webe našej cirkvi, že sa odpredáva majetok.

http://www.ecav.sk/?p=Aktual/CZinfo/obchodna_verejna_sutaz_na_predaj_nehnutenosti

Nič zvláštne, len s tým mám osobne problém. Totiž, odpredať majetok možno len raz. Iste, podieľal som sa na príprave, ako člen komisie, no hneď v úvode rokovania som povedal, že s tým **nesúhlasím**. Totiž majetok nebol ponúknutý inej COJ podľa zákona 2/1999 o hospodárení, kde v § 3 ods. 1) Ak COJ nemôže svoj majetok riadne využiť, môže ho poskytnúť inej COJ vo forme pôžičky alebo daru, prípadne ho môže prenajať. Podľa mňa je dôležité, aby sme sa majetku nezbavovali. No a zvlášť v situácii, v akej sme.

Informácia o neschválenej správe Predsedníctva ECAV a neschválenom rozpočte na rok 2018, kde bola plánovaná **strata 89.142,-€**, už zaznela. Strata podľa návrhu rozpočtu mala byť **vykrytá zo zisku z nájmu**. Ak synoda schválila odpredaj majetku, ktorý nebol ponúknutý inej COJ, tak som presvedčený o tom, že ho bolo nutné ponúknuť inej COJ, aby sa nevyňášal majetok z ECAV. Ono to má súvislosti.

Rozpočtovanú stratu vykryjeme zo zisku z nájmu, ale na to, aby sme opravili strechu na chátrajúcej budove potrebujeme predaj majetku, tak sa pýtam, čo budeme robiť o rok alebo o dva???? Ako opravíme ďalšie budovy, to zase niečo predáme? Alebo po nás potopa? Otázka je na mieste, lebo Predsedníctvo ECAV je aj Valným zhromaždením Reformaty s. r. o..

Ak konateľ predložil návrh na odpredaj majetku synode, tak musel byť schválený valným zhromaždením – Predsedníctvom ECAV. No a rozpočet na rok 2018 by tiež nebol riaditeľom GBÚ predložený na rokovanie GHV, následne na GP a na synodu, ak by s tým nesúhlasilo Predsedníctvo ECAV. Veď za tento rozpočet aj hlasovali, na GP aj na synode. Rovnako aj za odpredaj majetku. Prečo, ak tento majetok **najvyššia COJ** nemôže riadne spravovať, ho neponúkla inej COJ?

Iste, zákon hovorí, že „môže“, nie musí. No, ak nemusí, tak nemôže? Majetok by sa zachoval v cirkvi. Prečo nemohli? Prečo nemôžu? Stále môžu! Kým je ECAV vlastníkom, tak stále môžu. Ak ho predáme, tak už je neskoro. Predať majetok - napr. garáž na Panenskej ulici, kde sa parkovacie miesta merajú na centimetre je veľká škoda.

Keď odvolávali brata Vladka Daniša (dištriktuálny dozorca v. v.) z postu konateľa Reformaty nemohli mu vyčítať odpredaj majetku. Investoval do vily v Bratislave, v ktorej býva generálny biskup 4,5 milióna korún – čo je cca 149.000,-€. Na toto si musel požičať cca 2,5 mil. korún. Splatil, ale nepredal majetok! GBÚ sa rozšírilo o dva byty, z ktorých každý prinášal nemalé peniaze za nájom. Rozhodnutím Predsedníctva ECAV o zvýšení nájmu pre firmu v Kollárovej vile, sa nájomca rozhodol ukončiť nájom, to tiež ubralo Reformate nemalé prostriedky (za roky 2008 – 2014 to bolo cca 115.000,- €). Sumárne to robilo ročne cca 102 000,-€.

Teraz, ako som napísal vyššie, je tu odpredaj majetku na to, aby sa opravila strecha. A v rozpočte na rok 2018 strata, ktorá má byť vykrytá zo zisku z nájmu. Je to nehospodárne nakladanie s prostriedkami a majetkom ECAV!

Ján Brozman dozorca VD ECAV

*Redakcia Reformačných listov svojim čitateľom
ku nastávajúcim vianočným a novoročným sviatkom praje
hojnosť pokoja, lásky, svetla,*

dostatok času na všetko dobré a milé uprostred vašich rodín i cirkevných spoločenstiev ...

*A do nového roku 2018 vyprosujeme pre vás a najmä pre našu Evanjelickú cirkev a. v.,
aby tu Božia láska, múdrosť a pokoj nanovo spočinuli, aby bola pri nás aktuálna anjelská zvesť:
Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.*

Kontakt na tím Reformačných listov:

Hnutie evanjelických laických pracovníkov, o. z.
Partizánska 2
811 03 Bratislava

Redakčná rada:

šéfredaktorka:	Eva Bachletová	0905 813 782
	Monika Cipciarová	0948 254 765
	Martin Kováč	0905 269 078
	Ľubo Bechný	0905 345 764

Vaše podnety a skúsenosti čakáme tiež na adrese: help@evanjelickajednota.sk. Na emailovej adrese listy@evanjelickajednota.sk sa môžete prihlásiť aj na odoberanie Reformačných listov e-mailom.

Viac nezahmlených a pravdivých informácií si môžete prečítať na internetovej stránke www.help-ecav.sk